

**Česká republika
NÁLEZ
Ústavního soudu**

Jménem republiky

Ústavní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Dity Řepkové, soudkyně Kateřiny Ronovské a soudce zpravodaje Jana Wintra o ústavní stížnosti stěžovatelky **M. Z.**, zastoupené advokátkou Mgr. Veronikou Ščukovou, sídlem Bráfova třída 764/50, Třebíč, proti rozsudku Nejvyššího soudu č. j. 21 Cdo 816/2024-134 ze dne 20. 3. 2025, za účasti **Nejvyššího soudu** jako účastníka řízení a **X**, zastoupeného advokátem JUDr. Jindřichem Jaškem, sídlem Koliště 259/55, Brno, jako vedlejšího účastníka řízení, **takto:**

Návrh se zamítá.

Odůvodnění

I.

Stručné shrnutí podstaty nálezu

1. Ústavní soud v tomto nálezu zejména dovysvětluje, co plyne a co neplyne z práva na soudní ochranu podle čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod ve vztahu k výkladu a aplikaci podústavního práva obecnými soudy. Zdůrazňuje, že toto právo má procesní povahu a nezaručuje právo na konkrétní hmotněprávní výsledek. Procesní povahu tohoto práva neprolamuje ani právo na řádné odůvodnění soudního rozhodnutí. Přednese-li soud srozumitelným způsobem klíčové úvahy, které jej vedly k danému rozhodnutí, a vypořádá-li se s relevantními argumenty, není jeho rozhodnutí protiústavní jen proto, že podle názoru stěžovatelů či Ústavního soudu měl být veden úvahami jinými, resp. se měl s relevantními argumenty vypořádat jinak.

II.

Skutkové okolnosti posuzované věci a obsah napadeného rozhodnutí

2. Stěžovatelka u vedlejšího účastníka pracovala jako obsluha čerpací stanice. Dne 8. 3. 2022 jí byla doručena výpověď z pracovního poměru od jejího zaměstnavatele, vedlejšího účastníka, pro závažné porušení povinností vyplývajících z právních předpisů vztahujících se k jí vykonávané práci podle § 52 písm. g) zákoníku práce. Vedlejší účastník odůvodnil výpověď jednak neomluvenou absencí stěžovatelky v pátek dne 21. 1. 2022, jednak jejím odmítnutím převedení na jinou práci dne 1. 3. 2022. Stěžovatelka nicméně dopisem z 15. 3. 2022 oznámila vedlejšímu účastníkovi, že považuje výpověď za neplatnou a trvá na zaměstnávání i po uplynutí výpovědní doby.

3. V řízení před obecnými soudy se stěžovatelka domáhala určovací žalobou vyslovení neplatnosti výpovědi. Okresní soud v Třebíči její žalobě rozsudkem č. j. 5 C 132/2022-32 z 6. 9. 2022 vyhověl a neplatnost rozvázání pracovního poměru vyslovil. Uzavřel, že stěžovatelka nepochybně porušila své pracovní povinnosti, nicméně vzhledem ke skutkovým okolnostem

posuzované věci nelze stěžovatelčinu neomluvenou absenci kvalifikovat jako závažné porušení pracovních povinností, pro které je možné dát zaměstnankyni výpověď. Nelze mít za prokázané tvrzení vedlejšího účastníka ve výpovědi, že čerpací stanice musela být dne 21. 1. 2022 uzavřena v důsledku absence stěžovatelky, a tím vedlejšímu účastníkovi vznikla značná škoda. K druhému namítanému porušení povinnosti okresní soud uvedl, že převedení na jinou práci ve smyslu § 41 odst. 2 písm. a) zákoníku práce je možné učinit až v důsledku dané výpovědi, nikoliv však předtím, což se v tomto případě nestalo. V tomto druhém případě tedy ani k porušení pracovních povinností nedošlo. Pracovní poměr proto nebylo možné rozvázat podle § 52 písm. g) zákoníku práce.

4. Krajský soud v Brně rozsudkem č. j. 49 Co 178/2022-86 z 25. 10. 2023 odvolání vedlejšího účastníka nevyhověl a rozsudek okresního soudu potvrdil jako věcně správný. Co se týče druhého namítaného porušení povinností, krajský soud uvedl, že z dokazování vyplynulo, že se nejednalo o přerazení k výkonu práce podle pracovní smlouvy na jiné pracoviště, jak tvrdil vedlejší účastník, ale ve skutečnosti šlo o převedení na jiný druh práce oproti ujednání v pracovní smlouvě. S převedením na jinou práci stěžovatelka nesouhlasila, navíc v této souvislosti nebyly splněny ani další zákonné náležitosti. Pokud stěžovatelka odmítla převedení na jinou práci, neporušila za daných okolností své pracovní povinnosti.

5. Naopak v případě neomluvené absence je nepochybné, že k porušení pracovních povinností došlo. Krajský soud však konstatoval, že je podstatné zvážit okolnosti posuzované věci předtím, než bude možné učinit závěr o závažnosti takového porušení. Stěžovatelka byla zaměstnána u vedlejšího účastníka 11 let. Do té doby byla zaměstnankyní bezproblémovou. Vedlejší účastník ani netvrdil, že by se nějakých předchozích porušení pracovních povinností snad stěžovatelka měla dopustit. Naopak v průběhu řízení vyplynulo, že stěžovatelka měla odpracované přesčasy, pracovala v mimořádných směnách a „zaskakovala“ i za své kolegy a kolegyně. Podle odvolacího soudu lze do jisté míry chápat zájem stěžovatelky na kontinuitě a celistvosti dovolené, kterou lze jen stěží smysluplně strávit v délce 4 dnů, pokud po dvou z těchto dní musela nastoupit na jeden den (pátek 21. 1. 2022) do práce a teprve následně čerpat zbývající polovinu dovolené. Nelze přehlédnout ani její snahu za sebe sehnat náhradu tak, aby byl provoz na čerpací stanici pohonných hmot vedlejšího účastníka zajištěn. Pokud vedlejší účastník namítal nutnost zkrátit pracovní dobu v den neomluvené absence stěžovatelky, krajský soud konstatoval, že si nelze nevšimnout, že se v daném období jednalo o situaci na čerpací stanici vedlejšího účastníka poměrně běžnou. Není proto možné učinit závěr, že v daný den byla čerpací stanice uzavřena dříve právě kvůli stěžovateli. Vzhledem k uvedeným okolnostem krajský soud shodně s okresním soudem uzavřel, že nedostavení se do práce sice bylo porušením pracovních povinností stěžovatelky, nedosáhlo však intenzity „závažného“ porušení pracovních povinností, která by vedlejšího účastníka opravňovala k postupu podle § 52 písm. g) zákoníku práce.

6. Rozsudek krajského soudu napadl vedlejší účastník dovoláním, jemuž Nejvyšší soud napadeným rozsudkem v jádru věci vyhověl. Nejvyšší soud sám změnil rozhodnutí krajského soudu tak, že se mění rozsudek okresního soudu a žaloba stěžovatelky na určení neplatnosti výpovědi z pracovního poměru se zamítá.

7. Nejvyšší soud shrnul dosavadní judikaturu k § 52 písm. g) zákoníku práce a uvedl, že posouzení intenzity porušení závisí v každém konkrétním případě na posouzení soudu při zohlednění individuálních okolností věci. Ten musí vždy vyhodnotit, zda rozhodnutí o platnosti rozvázání pracovního poměru výpovědí odpovídalo tomu, jestli lze po zaměstnavateli spravedlivě požadovat, aby i dále udržoval pracovní poměr se zaměstnancem (bod 17 napadeného rozhodnutí). Jsou-li některá hlediska pro posouzení intenzity porušení pracovních povinností v konkrétní věci významnější, soud jim logicky přikládá také větší význam (bod 18). Podle Nejvyššího soudu

nepostupovaly soudy nižších stupňů při posouzení intenzity porušení pracovních povinností z uvedených závěrů rozhodovací praxe a s jejich závěrem, že posuzované jednání stěžovatelky dosahuje intenzity méně závažného porušení, nesouhlasí (bod 20).

8. Nejvyšší soud zhodnotil, že okresní a krajský soud správně vzaly v úvahu, že stěžovatelka pracovala u vedlejšího účastníka bez jakýchkoliv problémů po dlouhou dobu 11 let, že pracovala v mimořádných směnách a zaskakovala za kolegy a snažila se svému zaměstnavateli vycházet vstříc i nad rámec svých povinností, když byla mimořádně neplánovaně v práci, a to i opakovaně. To i podle Nejvyššího soudu vypovídá o tom, že stěžovatelka byla do posuzovaného okamžiku zodpovědná a spolehlivá (bod 21 napadeného rozhodnutí). Krajský soud naopak nesprávně zohlednil, že v případě žádosti o dovolenou stěžovatelka evidovala přesčasy a nevyčerpanou dovolenou z předešlého roku. Podle Nejvyššího soudu nelze vzít v potaz ani zájem stěžovatelky na celistvosti dovolené, protože tu určuje zaměstnavatel, který sice musí zohlednit zájmy zaměstnance, ale i vlastní provozní důvody. Proto nelze přehlédnout soudy zjištěný nedostatek zaměstnanců v rámci vedlejšího účastníka (bod 22 tamtéž).

9. Absencí stěžovatelky přes zjevný nesouhlas vedlejšího účastníka byla podle dovolacího soudu narušena důvěra zaměstnavatele ve spolehlivost stěžovatelky a její ochotu se podřídit organizační pravomoci vedlejšího účastníka. Nejvyšší soud uzavřel, že neomluvené zameškání práce v rozsahu jedné směny představuje vzhledem k narušení důvěry tak významnou okolnost, že zpravidla již sama o sobě postačuje pro závěr o závažném porušení pracovních povinností (bod 23 tamtéž). I přes dosavadní bezproblémový postoj stěžovatelky nelze hodnotit její jednání jako méně závažné. Intenzitu porušení nesnižuje ani její snaha zajistit za sebe náhradu, neboť tímto postupem sledovala svůj osobní zájem na čerpání nepovoleného pracovního volna (bod 24 tamtéž). Vzhledem k tomu, že jako výpovědní důvod ob stojí stěžovatelčina neomluvená absence, Nejvyšší soud se nezabýval otázkou týkající se druhého namítaného porušení (bod 25 tamtéž). Část dovolání směřující proti nákladům řízení Nejvyšší soud odmítl jako nepřipustné.

III.

Argumentace stěžovatelky

10. Proti rozsudku Nejvyššího soudu podává stěžovatelka ústavní stížnost, v níž namítá, že postupem dovolacího soudu došlo k porušení jejího práva na soudní ochranu zaručeného čl. 36 odst. 1 Listiny a čl. 6 Úmluvy o ochraně lidských práv a svobod. Stěžovatelka považuje paušální závěr o intenzitě porušení pracovních povinností za nesprávný. V této souvislosti odkazuje na ustálenou judikaturu Nejvyššího soudu, která zdůrazňuje, že soud musí posoudit závažnost porušení s ohledem na skutkové okolnosti konkrétní projednávané věci.

11. Konkrétně uvádí závěry rozsudku Nejvyššího soudu sp. zn. 21 Cdo 2542/2007 z 21. 5. 2008, že neomluvené zameškání práce v trvání pěti dnů zpravidla představuje samo o sobě porušení pracovních povinností zvláště hrubým způsobem a odůvodňuje rozvázání pracovního poměru okamžitým zrušením. Nicméně takové jednání zaměstnance však nelze posuzovat bez přihlédnutí k dalším okolnostem. Kromě délky nepřítomnosti zaměstnance v práci musí být přihlédnuto zejména k důsledkům nepřítomnosti pro zaměstnavatele, k dosavadnímu postoji zaměstnance k plnění pracovních úkolů, k míře jeho zavinění a ke způsobu a intenzitě porušení jeho konkrétních pracovních povinností.

12. Dále odkazuje na rozsudek sp. zn. 21 Cdo 4411/2007 z 10. 10. 2008 a vyzdvihuje, že i v případě dlouhodobé neomluvené absence dospěla judikatura za určitých okolností

(např. nenastoupení do práce po skončení rodičovské dovolené) k závěru, že k zaviněnému porušování pracovních povinností ani nedošlo.

13. Stěžovatelka podotýká, že k zameškání směny musela přistoupit z důvodu naléhavé rodinné záležitosti po předchozí neúspěšné snaze o rozumnou domluvu s vedlejším účastníkem, navíc za sebe zajistila náhradu, a proto vedlejšímu účastníkovi nevznikla škoda. Nadto byla do té doby zaměstnankyní bezproblémovou, 11 let řádně plnila své povinnosti a snažila se vedlejšímu účastníkovi vyjít vstříc, a to i v období krátce před spornou událostí. Vzhledem k uvedenému Nejvyšší soud podle stěžovatelky svým postupem nesplnil povinnost vyplývající z čl. 4 Ústavy a nepřímě zasáhl do jejího základního práva na získávání prostředků pro své životní potřeby prací garantovaného čl. 26 odst. 3 Listiny.

IV.

Procesní předpoklady řízení před Ústavním soudem

14. Ústavní soud posoudil splnění procesních předpokladů řízení a shledal, že ústavní stížnost byla podána včas oprávněnou stěžovatelkou, která byla účastnicí řízení, v němž bylo vydáno rozhodnutí napadené ústavní stížností. Ústavní soud je k jejímu projednání příslušný. Ústavní stížnost je přípustná (§ 75 odst. 1 zákona o Ústavním soudu). Stěžovatelka je zastoupena v souladu s § 29 až 31 tamtéž.

V.

Průběh řízení před Ústavním soudem

15. Původní soudkyně zpravodajka si podle § 42 odst. 3 zákona o Ústavním soudu vyžádala spis vedený okresním soudem pod sp. zn. 5 C 132/2022 a vyzvala účastníky a osoby, které by mohly být vedlejšími účastníky, k vyjádření k ústavní stížnosti.

16. Nejvyšší soud ve svém vyjádření uvedl, že při posouzení intenzity porušení povinností vyplývajících z právních předpisů vztahujících se k zaměstnancem vykonávané práci důsledně vycházel ze závěrů ustálené rozhodovací praxe (odkázal na body 16 až 19 napadeného rozhodnutí Nejvyššího soudu). Ohradil se vůči námitce stěžovatelky ohledně nepřihlednutí ke konkrétním okolnostem případu. Nejvyšší soud má za to, že se v bodech 21 až 24 vypořádal se všemi hledisky podstatnými v posuzované věci. Zdůraznil, že za nejvýznamnější okolnost považoval čerpání dovolené přes opakovaný nesouhlas vyjadřovaný nadřízenou zaměstnankyní a následně i vedlejším účastníkem, čímž došlo k narušení důvěry ve spolehlivost zaměstnance. Jen stěží lze akceptovat, aby mohl vedlejší účastník posuzované jednání postihnout jen tehdy, pokud by se stěžovatelka dopustila dalších dvou méně závažných porušení pracovních povinností. Vzhledem k uvedenému Nejvyšší soud hodnotil závěry soudů nižších stupňů o neplatnosti výpovědi jako zjevně nepřiměřené.

17. Vedlejší účastník se zcela ztotožnil se závěry napadeného rozhodnutí. Zdůraznil, že Ústavní soud nemůže zásadně nahrazovat hodnocení obecných soudů, tj. skutkové a právní hodnocení, svým vlastním. Pro posouzení intenzity porušení pracovních povinností Nejvyšší soud hodnotil jako nejvýznamnější hledisko nejen délku absence v trvání jedné směny (16,5 hodiny), ale zejména skutečnost, že se stěžovatelka dopustila zameškání práce přes výslovný nesouhlas. Údajný

bezproblémový postoj stěžovatelky nemohl převážit nad uvedeným porušením povinnosti. Stěžovatelka podle něj pouze polemizuje se závěry Nejvyššího soudu a opakuje námitky uplatněné již v řízení před obecnými soudy.

18. Vyjádření Nejvyššího soudu a vedlejšího účastníka zaslal Ústavní soud k replice stěžovatelce. Ta k vyjádření Nejvyššího soudu uvedla, že dovolací soud sice souhlasí se zohledněním dlouhodobé bezproblémovosti a vstřícnosti zaměstnance soudy nižších stupňů, těmto okolnostem však dále fakticky nepřikládá žádný význam oproti významu neomluveného zameškání jedné směny. Paušální závěr Nejvyššího soudu o závažnosti jednání v podstatě hodnotí intenzitu porušení stejně jako u zaměstnance, kterému jsou zájmy zaměstnavatele lhostejné. Závěry soudů nižších stupňů v případě aplikace právní normy s relativně neurčitou hypotézou nepovažuje, na rozdíl od Nejvyššího soudu, za zjevně nepřiměřené. Přehodnotit závěry těchto soudů může Nejvyšší soud podle stěžovatelky pouze v případě zjevných pochybení (např. opomenutím hodnocení některých relevantních okolností). Namítá, že k tomu v posuzované věci nicméně nedošlo a dovolací soud změnou rozhodnutí pouze vyslovil svůj odlišný náhled. Stěžovatelka dále poukazuje na usnesení Nejvyššího soudu sp. zn. 21 Cdo 2108/2018 z 4. 10. 2018, hodnotící několikadenní absenci pouze jako závažné porušení při současném zdůraznění, že ani takové porušení nelze posuzovat bez přihlédnutí k dalším okolnostem. Vyjádření vedlejšího účastníka podle stěžovatelky neobsahuje konkrétní argumentaci, ke které by se nad rámec své ústavní stížnosti chtěla vyjádřit.

19. Původní soudkyně zpravodajka předložila na jednání I. senátu konaném dne 11. 12. 2025 návrh nálezu, který nebyl přijat. Předsdkyně senátu proto podle § 55 zákona o Ústavním soudu určila novým soudcem zpravodajem Jana Wintra.

VI.

Vlastní posouzení věci

20. Ústavní stížnost není důvodná.

21. V řízení o ústavní stížnosti Ústavní soud přezkoumává výlučně ústavnost napadených soudních rozhodnutí, jakož i řízení, které jejich vydání předcházelo (čl. 83 Ústavy). O zásahu Ústavního soudu do rozhodovací činnosti obecných soudů lze proto uvažovat pouze za situace, kdy je dané rozhodování stiženo vadami, které mají za následek porušení ústavnosti.

22. Stěžovatelka spatřuje protiústavnost v tom, že Nejvyšší soud „svévolnou ústavně nekonformní interpretací zákona a defacto i své vlastní dlouhodobé ustálené judikatury výslovně odmítl komplexní zhodnocení všech okolností případu v souvislosti s její neomluvenou jednodenní absencí v práci, kteroužto nesprávně považuje za dostačující samu o sobě pro výpověď z důvodu závažného porušení pracovních povinností“. V tom stěžovatelka shledává primárně porušení čl. 36 odst. 1 Listiny a dále také porušení čl. 4 Ústavy a čl. 26 odst. 3 Listiny. Jinými slovy, protiústavnost stěžovatelka shledává v tom, jak Nejvyšší soud vyložil § 52 písm. g) zákoníku práce a jak odůvodnil aplikaci tohoto ustanovení na stěžovatelčin případ.

23. Ústavní soud níže nejprve vysvětlí, proč Nejvyšší soud neporušil základní právo stěžovatelky podle čl. 36 odst. 1 Listiny ani právo podle čl. 26 odst. 3 Listiny. Tím odůvodní i závěr, že Nejvyšší soud nepostupoval ani v rozporu s čl. 4 Ústavy, který stanovuje soudům povinnost poskytovat ochranu základním právům.

VI.A. Co plyne a co neplyne z práva na soudní ochranu podle čl. 36 odst. 1 Listiny?

24. Čl. 36 odst. 1 Listiny zní takto: „*Každý se může domáhat stanoveným postupem svého práva u nezávislého a nestranného soudu a ve stanovených případech u jiného orgánu.*“

25. Toto obecné vymezení práva na soudní a jinou právní ochranu (pro posuzovanou věc je však podstatná pouze soudní ochrana) se na ústavní úrovni prolíná s garancemi práva na spravedlivý proces plynoucími z čl. 6 odst. 1 Úmluvy a čl. 14 odst. 1 Mezinárodního paktu o občanských a politických právech. Také proto bývá čl. 36 odst. 1 Listiny často nazýván obecně právem na spravedlivý proces, přestože záruky spravedlivého procesu nalezneme v Listině i v dalších člancích hlavy páté (procesní rovnost, právo odeprít výpověď, právo být slyšen atd.).

26. Právo na soudní ochranu zaručuje každému procesní cestu, jak se před soudem domoci svých práv. Vedle práva na přístup k soudu a garancí soudcovské nezávislosti a nestrannosti pak judikatura Ústavního soudu dovodila také řadu procesních záruk, jimž musejí soudy dostát, aby poskytovaná soudní ochrana splňovala ústavní požadavky. Jde typicky o základní principy dokazování nebo dodržení principů demokratického právního státu při poskytování soudní ochrany (např. ochrana právní jistoty, dělby moci či zákaz libovůle). Tyto záruky mají však vždy procesní povahu a nezaručují konkrétní hmotněprávní výsledek (srov. ve vztahu k čl. 6 Úmluvy rozsudek velkého senátu ESLP ve věci *Z a ostatní proti Spojenému království*, č. 29392/95, bod 87 a tam citovaná judikatura).

27. Ústavní soud současně opakovaně zdůrazňuje, že touto ústavní optikou posuzuje řízení před obecnými soudy jako jeden celek. Drobné procesní nedostatky tedy mohou být v pozdější fázi řízení napraveny – významné je, zda proces jako celek lze považovat za spravedlivý (viz např. usnesení sp. zn. I. ÚS 2212/25, bod 7; I. ÚS 2617/13; III. ÚS 3631/11, IV. ÚS 11/06, I. ÚS 129/99).

28. Procesním požadavkem, který judikatura dovodila z čl. 36 odst. 1 Listiny právě ve spojení se základními principy demokratického právního státu podle čl. 1 odst. 1 Ústavy, je také právo na řádné odůvodnění soudního rozhodnutí (viz např. nález sp. zn. I. ÚS 285/25, bod 22, a tam citovaná judikatura). Jeho smyslem je, aby se jednotlivec dozvěděl, proč soud o jeho věci rozhodl tak, jak rozhodl. Představuje nezbytný předpoklad pro zamezení libovůle a možnost následné kontroly – rozhodnutí, které řádné odůvodnění postrádá, není přezkoumatelné (viz nálezy sp. zn. II. ÚS 237/24, bod 22; I. ÚS 3755/17, bod 21; III. ÚS 271/96 či III. ÚS 84/94).

29. Požadavky na odůvodnění se odvíjí od okolností konkrétního řízení (povaha řízení, jeho předmět a procesní stádium). Například nároky kladené na odvolací soud při zamítnutí odvolání se budou lišit od nároků kladených na prvostupňový soud (k tomu blíže viz nálezy sp. zn. III. ÚS 232/25, bod 28; či IV. ÚS 201/04). ESLP ve své judikatuře dlouhodobě shledává jako souladné s čl. 6 Úmluvy strohé, či dokonce žádné odůvodnění u vrcholných soudů při rozhodování, které případy připustí k věcnému přezkumu (viz rozsudek velkého senátu ESLP *Gorou proti Řecku*, č. 12686/03, bod 41; nebo rozsudky ESLP ve věcech *Kukkonen proti Finsku*, č. 47628/06, bod 24; *Salé proti Francii*, č. 39765/04, bod 17; *Jaczkó proti Maďarsku*, č. 40109/03, bod 29; či *Simon proti Německu*, č. 33681/96). Naopak vysoké nároky na odůvodnění vyžadují případy, kdy dochází k zásahu do základního práva nebo svobody – tyto nároky plynou z příkazu, že při omezení základních práv a svobod musí být šetřeno jejich podstaty a smyslu (viz čl. 4 odst. 4 Ústavy).

30. Právu na řádné odůvodnění obecně odpovídá povinnost soudu seznámit účastníky s klíčovými úvahami, které jej vedly k danému rozhodnutí, a povinnost vypořádat se s relevantními

argumenty, jež buď vznesou účastníci, nebo plynou z právního řádu (příčemž platí, že soud zná právo). Relevantní argumenty jsou ty, které by mohly mít vliv na výsledek řízení (viz nálezy sp. zn. I. ÚS 285/25, bod 22; II. ÚS 2694/24, bod 20; či I. ÚS 3143/13, bod 31). Právo na řádné odůvodnění tedy nelze chápat tak, že vyžaduje podrobnou odpověď na každý argument (viz nálezy sp. zn. III. ÚS 232/25, bod 27, a tam citovaná judikatura; rozsudek ESLP ve věci *Emel Boyraz proti Turecku*, č. 61960/08, bod 74, a tam citovaná judikatura).

31. Ani právo na řádné odůvodnění soudního rozhodnutí ovšem neprolamuje procesní povahu práva na soudní ochranu podle čl. 36 odst. 1 Listiny. Přednese-li soud srozumitelným způsobem klíčové úvahy, které jej vedly k danému rozhodnutí, a vypořádá-li se s relevantními argumenty, není jeho rozhodnutí protiústavní jen proto, že podle názoru stěžovatelů či Ústavního soudu měl být veden úvahami jinými, resp. se měl s relevantními argumenty vypořádat jinak (srov. nálezy sp. zn. III. ÚS 31/97).

32. Nelze proto přisvědčit stěžovateli, že ústavní dimenze jejího případu spočívá v nesprávném (nevhodném, nerozumném) výkladu a aplikaci § 52 písm. g) zákoníku práce. Nesprávný výklad a aplikace určitého ustanovení podústavního práva samy o sobě nemohou založit „ústavní dimenzi“, nejsou totiž otázkou ústavního práva a neopravňují Ústavní soud ke kasačnímu zásahu [viz čl. 83, 87 odst. 1 písm. d) a § 82 odst. 2 písm. a) zákona o Ústavním soudu]. Jak uvedl Ústavní soud již v nálezu sp. zn. III. ÚS 31/97: „*Nesprávnou interpretaci hmotněprávního ustanovení při aplikaci práva (bez ohledu na to, zdali pouze namítanou nebo Ústavním soudem autoritativně konstatovanou) nelze podřadit pod ta pochybení, jejichž důsledky řeší čl. 36 odst. 1 Listiny. Takováto interpretace může být důvodem zrušení rozhodnutí státního orgánu Ústavním soudem pouze tehdy, pokud je jí zasazeno některé z ústavních hmotných subjektivních práv.*“ Tento závěr Ústavní soud mnohokrát následoval i v pozdějších letech (viz nálezy sp. zn. II. ÚS 2154/14, bod 37; II. ÚS 1685/17, bod 23; I. ÚS 360/02; I. ÚS 34/98; či usnesení sp. zn. II. ÚS 2396/24, bod 14; II. ÚS 545/23, bod 10; IV. ÚS 1298/21, bod 17; II. ÚS 2204/20, bod 11; či IV. ÚS 1571/13).

33. Umožňovalo-li by právo na soudní ochranu, resp. jeho aspekt v podobě práva na řádné odůvodnění soudního rozhodnutí, Ústavnímu soudu zasáhnout kdykoliv, kdy by obecné soudy aplikovaly podústavní právo podle stěžovatele či Ústavního soudu nesprávně (nesprávně by zdůvodnily výklad a aplikaci), ústavní zakotvení dalších základních práv by povětšinou nebylo potřeba. Vždy by totiž stěžovateli či Ústavnímu soudu stačilo poukázat na to, že určité řešení zvolené obecnými soudy, které Ústavní soud považuje za nesprávné, či dokonce nespravedlivé, není odůvodněno tak, jak by bylo odůvodněno řešení, které Ústavní soud považuje za vhodnější. Tím by se z každé otázky výkladu a aplikace podústavního práva stávala otázka ústavněprávní, což odporuje roli Ústavního soudu a účelu institutu ústavní stížnosti.

34. Ani koncepty „přepjatého formalismu“ či „flagrantního ignorování příslušné kogentní normy“, které se v judikatuře Ústavního soudu ve vztahu k čl. 36 odst. 1 Listiny vyskytují, nelze číst tak, že by stanovovaly právo jednotlivce na určitý hmotněprávní výsledek jeho soudního řízení. Obě tyto koncepce míří na povinnost soudu vyvarovat se svévolné interpretace práva, kterou je i zjevné odchýlení se od obecně uznávaných interpretačních metod (viz nálezy sp. zn. Pl. ÚS 23/24, bod 46, a tam citovaná judikatura). Opět jde ale o procesní stránku věci – obecné soudy musejí při odůvodnění vzít do úvahy relevantní argumenty – tedy i relevantní argumenty plynoucí z jazykového, systematického, teleologického a historického výkladu. Nemohou lpět pouze na jazykovém významu, stejně jako nemohou jazykové znění ignorovat – pak by totiž ignorovaly také dělbu moci (viz nálezy sp. zn. Pl. ÚS 23/24, bod 46). Vypořádají-li se však soudy s relevantními argumenty, dostojí tím požadavkům plynoucím z práva na řádné odůvodnění, i když by nakonec došly v rovině podústavního práva k „nesprávnému“ (nevhodnému, nerozumnému) výsledku (ke kritice hmotněprávní inflace práva na soudní ochranu viz: Husseini, F., Kopa, M. In: Husseini,

F., a kol. *Listina základních práv a svobod*. C. H. Beck, 2021, marg. č. 22; Bartoň M., Kopa M. In: Bartoň, M. a kol. *Základní práva*. Leges, 2016, s. 512; Kmec, J. Kapitola XLIII. In: Kühn, Z. a kol. *Listina základních práv a svobod: velký komentář*. Leges, 2022, s. 1312; anebo Molek, P. *Právo na spravedlivý proces*. Wolters Kluwer, 2012, s. 281 až 285.

35. Jinými slovy: vezměme si hypotetickou situaci, kdy se obecnému soudu nabízí dvě řešení, jak případ rozhodnout – řešení A a řešení B. Řešení A musí být z povahy věci odůvodněno jinak, než řešení B. Obecný soud si vybere řešení A. Stěžovatel následně podá ústavní stížnost. Ústavní soud jakožto soudní orgán ochrany ústavnosti může stížnosti vyhovět a napadená rozhodnutí obecného soudu zrušit pouze v případě, že bylo porušeno některé základní právo nebo svoboda stěžovatele. To se může buď proto, že samotné řešení A v důsledku porušuje některé základní právo nebo svobodu stěžovatele (tzn. řešení A je protiústavní), nebo proto, že řešení A sice samo o sobě protiústavní není, ale obecný soud porušil nějaké procesní základní právo stěžovatele v řízení (např. opomenul důkaz, odepřel stěžovateli právo být slyšen či zvolené řešení nedostatečně odůvodnil).

36. Ústavní soud případ přezkoumá a dospěje k závěru, že obě řešení jsou ústavně konformní, ale že z pohledu podústavního práva je správné řešení B. Obecný soud si však zvolil řešení A. Ústavní soud v takovém případě ovšem nemůže rozhodnout, že obecný soud A porušil právo na soudní ochranu (spravedlivý proces) stěžovatele tím, že řešení A neodůvodnil tak, jak by odůvodnil řešení B. Ústavní soud zasáhne pouze v případě, že obecný soud porušil nějaké procesní základní právo stěžovatele. Může tedy mj. rozhodnout, že řešení A je odůvodněno nedostatečně, ovšem jen při nesplnění shora uvedených ústavních požadavků na odůvodnění soudního rozhodnutí.

37. Lze tak shrnout, že právo na soudní ochranu má ryze procesní charakter a nezakládá právo na určitý hmotněprávní výsledek. Vedle práva na samotný přístup k soudu a kritérií nezávislosti a nestrannosti soudu zahrnuje také procesní záruky týkající se především postupu soudu při dokazování a nároky kladené na odůvodnění soudního rozhodnutí. Typickým porušením práva na soudní ochranu jsou tedy situace, kdy soud ignoruje, resp. nijak neodpoví na určitý relevantní argument, který mohl ovlivnit výsledek řízení. Roli Ústavního soudu jakožto soudního orgánu ochrany ústavnosti a smyslu ústavní stížnosti jakožto institutu k ochraně základních práv a svobod jednotlivce by však popíralo nastavení, v němž by se stěžovatel mohl v ústavní stížnosti domáhat určitého řešení v rovině podústavního práva s tím, že obecný soud své řešení odůvodnil určitým způsobem, ačkoliv řešení požadované stěžovatelem mělo být odůvodněno způsobem jiným.

VI.B. Právo stěžovatelky na soudní ochranu Nejvyšší soud neporušil

38. V posuzovaném případě Nejvyšší soud sám změnil rozhodnutí okresního i krajského soudu, které žalobě stěžovatelky vyhověly, a žalobu zamítl. Zatímco tedy nižší soudy určily, že výpověď z pracovního poměru daná stěžovatelce je neplatná, Nejvyšší soud rozhodl, že výpověď byla v souladu se zákonem. Podle stěžovatelky tím porušil její právo na soudní ochranu; její argumentace směřuje především k odůvodnění rozhodnutí (k tomu co vzal a nevzal v potaz, jak se s některými argumenty vypořádal apod.).

39. Podle Ústavního soudu jsou nároky na odůvodnění v takovém případě vyšší, neboť Nejvyšší soud se musel vypořádat nejen s relevantními argumenty jedné ze stran, ale především s argumenty obou nižších soudů a musel vysvětlit, proč rozhodl jinak. Jeho rozhodnutí je navíc v rovině podústavního práva konečné; případná ústavní stížnost může sloužit pouze k nápravě porušení základních práv a svobod.

40. Jak už ostatně plyne z narativní části tohoto nálezu, Nejvyšší soud se s relevantními argumenty vypořádal a vysvětlil, proč rozhodl, jak rozhodl. Jeho meritorní argumentace začíná v bodě 12 a končí v bodě 26 napadeného rozsudku. Podstata nesouhlasu Nejvyššího soudu s nižšími soudy spočívá na posouzení závažnosti porušení povinnosti stěžovatelkou – tj. na posouzení naplnění relativně neurčité hypotézy právní normy obsažené v § 52 písm. g) zákoníku práce. Nejvyšší soud dospěl k závěru, že posuzované neomluvené zameškání práce žalobkyní je nutno hodnotit jako závažné porušení povinnosti, nikoliv pouze jako méně závažné porušení. Neomluvené zameškání práce v rozsahu jedné směny, jehož se zaměstnanec dopustil neoprávněným čerpáním pracovního volna přes zjevný nesouhlas zaměstnavatele, podle Nejvyššího soudu představuje z hlediska vymezení relativně neurčité hypotézy § 52 písm. g) zákoníku práce tak významnou okolnost, že zpravidla již sama o sobě postačuje pro závěr o závažném porušení povinnosti zaměstnance vyplývající z právních předpisů vztahujících se k jím vykonávané práci (bod 23). Současně však bere v potaz specifické okolnosti případu (což je nezbytné podle jeho ustálené judikatury – viz bod 17 napadeného rozsudku), což rozvádí v bodech 20 až 25 (viz dále).

41. Nejvyšší soud uvedl, že nižší soudy nevycházely důsledně ze závěrů jeho judikatury, které rozvedl v bodech 17 až 19 napadeného rozsudku. Podle Nejvyššího soudu nižší soudy nesprávně zohlednily nebo nezohlednily vůbec:

- zájem žalobkyně na celistvosti dovolené, evidenci přesčasů a nevyčerpanou dovolenou z minulého roku (bod 22 napadeného rozsudku);
- právní normu, že dobu čerpání dovolené určuje zaměstnavatel (§ 217 odst. 1 zákoníku práce), který sice při svém rozhodování je povinen přihlížet k oprávněným zájmům zaměstnance, povinnost jejich zohlednění však podle Nejvyššího soudu neznamená, že by zaměstnavatel musel určit čerpání dovolené vždy, kdy o to zaměstnanec požádá; zaměstnavatel je totiž oprávněn zohlednit též provozní důvody (své provozní potřeby) a právě v této souvislosti nelze přehlédnout soudy zjištěný déletrvající nedostatek zaměstnanců na provozovně (bod 22);
- skutečnost, že se žalobkyně neomluveného zameškání práce dopustila poté, co nerespektovala zaměstnavatelem opakovaně vyslovený nesouhlas s čerpáním dovolené (bod 23);
- postavení zaměstnavatele a zaměstnance během výkonu závislé práce (spočívajícího v nadřízenosti zaměstnavatele a podřízenosti zaměstnance; srov. § 2 odst. 1, § 3 zákoníku práce), jejímž projevem je i oprávnění zaměstnavatele rozvrhovat pracovní dobu (srov. § 81 odst. 1 zákoníku práce) nebo určovat čerpání dovolené (bod 23);
- skutečnost, že stěžovatelka za sebe na neomluveně zameškanou směnu zajistila náhradu; na to je třeba podle Nejvyššího soudu nahlížet také jako na postup účelový, jímž žalobkyně sledovala svůj osobní zájem na čerpání neschválené dovolené (bod 24).

42. Nejvyšší soud tedy tyto okolnosti právně zhodnotil jinak než nižší soudy, a proto podle něj stěžovatelka své povinnosti porušila závažně (a ne jen méně závažně, jak rozhodly nižší soudy). Shora popsané odůvodnění splňuje ústavní požadavky na řádné odůvodnění soudního rozhodnutí, které plynou z práva na soudní ochranu podle čl. 36 odst. 1 Listiny a čl. 6 Úmluvy.

43. Skutečnost, že Nejvyšší soud své rozhodnutí řádně odůvodnil, ostatně nepřímou potvrzuje i argumentace stěžovatelky, jejíž ústavní stížnost je rozsáhlou polemikou s právním hodnocením Nejvyššího soudu. Se stěžovatelkou nelze souhlasit, že by Nejvyšší soud odmítl komplexní zhodnocení všech okolností případu. Neodmítl, hodnotil je, ale hodnotil je jinak než stěžovatelka

a než nižší soudy, což v napadeném rozsudku vysvětlil. Hodnocení skutkových okolností i výklad podústavního práva je však primárně věcí obecných soudů – Ústavní soud může zasáhnout jen v případě, že by tím soudy porušily základní právo nebo svobodu stěžovatelky. Stejně tak je věcí Nejvyššího soudu, jak interpretuje a aplikuje svoji vlastní judikaturu, pokud neporuší povinnosti plynoucí z práva na zákonného soudce podle čl. 38 odst. 1 Listiny (např. nepostoupením věci velkému senátu, jsou-li naplněny podmínky § 20 zákona o soudech a soudcích). Proto není na Ústavním soudu, aby hodnotil, zda rozhodnutí Nejvyššího soudu ve světle jeho vlastní judikatury obстоjí, jak namítá stěžovatelka. Stěžovatelka ostatně ani netvrdí, že by rozhodující senát Nejvyššího soudu porušil její právo na zákonného soudce tím, že se svým právním názorem odchýlil od své rozhodovací praxe, aniž by věc předložil velkému senátu.

VI.C. Nejvyšší soud neporušil ani právo stěžovatelky získávat prostředky pro své životní potřeby prací

44. Stěžovatelka dále argumentuje, že Nejvyšší soud porušil čl. 26 odst. 3 Listiny, podle kterého má každý právo získávat prostředky pro své životní potřeby prací. Ústavní soud připomíná, že jádro principu ochrany zaměstnance jakožto typově slabší smluvní strany v pracovněprávních vztazích má svůj ústavní původ v čl. 26 odst. 3 Listiny a je třeba ho brát v potaz jako výkladový princip (nález sp. zn. II. ÚS 3239/24, bod 36, a tam citovaná judikatura). Čl. 26 odst. 3 Listiny ale neslouží k ochraně zaměstnance před každým skončením pracovního poměru ze strany zaměstnavatele. V horizontálních vztazích zaměstnavatel – zaměstnanec je role čl. 26 odst. 3 Listiny limitovaná na ochranu před protiústavními excesy (odborná literatura uvádí jako příklady svévoli, dotčení jiných základních práv nebo faktické zamezení přístupu k určitému povolání, viz Vyhnánek, L. Kapitola XXXIII. In: Kühn, Z. a kol. *Listina základních práv a svobod: velký komentář*. Leges, 2022, s. 999).

45. Stěžovatelka k tvrzení o porušení čl. 26 odst. 3 Listiny nepřináší žádné argumenty a pouze uvádí, že Nejvyšší soud způsobil „nepřímý zásah“ do tohoto jejího práva. Ústavní soud vzhledem ke shora vymezenému působení čl. 26 odst. 3 Listiny neshledává v rozhodnutí Nejvyššího soudu žádné ústavněprávní nedostatky, ani co se týče stěžovatelčina práva získávat prostředky pro své životní potřeby prací.

VII. Závěr

46. Ústavní soud posoudil napadený rozsudek Nejvyššího soudu optikou namítaného porušení základních práv a svobod stěžovatelky a dospěl k závěru, že k žádnému porušení základních práv a svobod nedošlo.

47. Právo na soudní ochranu podle čl. 36 odst. 1 Listiny stanovuje řadu procesních záruk, jímž musejí soudy dostát, aby poskytovaná soudní ochrana splňovala ústavní požadavky. Tyto procesní záruky však nezaručují žádný konkrétní hmotněprávní výsledek. Právo na řádné odůvodnění je jednou z takových procesních záruk. Odpovídá mu povinnost soudu seznámit účastníky s klíčovými úvahami, které jej vedly k danému rozhodnutí, a povinnost vypořádat se s relevantními argumenty. Neplatí z něj však právo na „jediné správné“ odůvodnění. Přednese-li soud srozumitelným způsobem klíčové úvahy, které jej vedly k danému rozhodnutí, a vypořádá-li se s relevantními argumenty, není jeho rozhodnutí protiústavní jen proto, že podle názoru stěžovatelů či Ústavního soudu měl být veden úvahami jinými, resp. se měl s relevantními argumenty vypořádat

jinak. Opačný závěr by popíral roli Ústavního soudu a smysl institutu ústavní stížnosti.

48. Nejvyšší soud v posuzované věci všem procesním požadavkům plynoucím z práva na soudní ochranu dostál. Neporušil ani právo stěžovatelky získávat prostředky pro své životní potřeby prací podle čl. 26 odst. 3 Listiny a povinnost poskytovat ochranu základním právům podle čl. 4 Ústavy. Napadené rozhodnutí je ústavně souladné. Ústavní soud proto návrh podle § 82 odst. 1 zákona o Ústavním soudu zamítl.

Poučení: Proti rozhodnutí Ústavního soudu se nelze odvolat.

V Brně dne 15. ledna 2026

Dita Řepková
předsedkyně senátu

Odlišné stanovisko soudkyně Kateřiny Ronovské k výroku a odůvodnění nálezu ve věci sp. zn. I. ÚS 1815/25.

1. V souladu s § 22 zákona č. 182/1993 Sb., o Ústavním soudu, uplatňuji odlišné stanovisko k výrokům a odůvodnění nálezu ve věci sp. zn. I. ÚS 1815/25, neboť jsem přesvědčena, že ústavní stížnost měla být posouzena jako důvodná.
2. Mám za to, že pouze řádně odůvodněná a konzistentní rozhodnutí nejvyšších soudů vysílají účastníkům řízení i nižším soudům jasnou zprávu, jakým způsobem se s jejich právní argumentací vypořádá. Pouze taková rozhodnutí omezují prostor pro případnou svévoli a umožňují obdobně rozhodovat i ve srovnatelných případech.
3. Pokud v konkrétním případě Nejvyšší soud mění rozhodnutí odvolacího soudu a rozhoduje ve věci samé [§ 234d odst. 1 písm. b) o.s.ř.] a zároveň přitom sjednocuje rozhodovací praxi obecných soudů, je nezbytné v takovém případě trvat na skutečně kvalitním odůvodnění rozhodnutí, které se řádně vypořádává nejen s argumentací účastníků řízení, ale rovněž s dosavadní argumentací soudů nižších instancí. Jedině tak může Nejvyšší soud dostát své nezastupitelné a jedinečné role sjednotitele judikatury a přispívat ke zvýšení předvídatelnosti soudního rozhodování a celkově právní jistotě.
4. V posuzované věci, ve které šlo mj. o výklad ustanovení § 52 písm. g) zákoníku práce (norma s tzv. relativně neurčitou hypotézou), mám za to, že Nejvyšší soud této své role nedostál. U aplikace tohoto typu norem Nejvyšší soud svou vlastní judikaturou ustálil přístup, že mění-li závěry odvolacího soudu, který aplikoval normu s relativně neurčitou hypotézou, *musí být měněné úvahy odvolacího soudu zjevně nepřiměřené* (srov. např. rozsudky sp. zn. 22 Cdo 1618/2007 z 20. 5. 2009, sp. zn. 21 Cdo 4059/2007 z 21. 10. 2008 či sp. zn. 21 Cdo 90/2021 z 8. 4. 2021). Z odůvodnění Nejvyššího soudu v posuzované věci ale nic takového neplyne, neboť v něm úvahy o zjevné nepřiměřenosti absentují.
5. K otázce „zjevné nepřiměřenosti úvah“ odvolacího soudu se Nejvyšší soud vyslovil až ve svém vyjádření k ústavní stížnosti (viz shrnutí vyjádření Nejvyššího soudu v bodě 16 a 18 nálezu). Již v tomto shledávám porušení práva stěžovatelky na soudní ochranu ve smyslu čl. 36 Listiny a taktéž nežádoucí signál do soudní soustavy. Mám totiž za to, že jakmile si Nejvyšší soud sám pro sebe ve své vlastní ustálené rozhodovací praxi nastaví určitá procesní pravidla, je třeba, aby tímto způsobem postupoval. Pokud se chtěl Nejvyšší soud od této ustálené judikatury odklonit, měl k tomu využít standardní postup.
6. Nemohu se dále ztotožnit se závěrem většiny senátu uvedeným v bodě 42 nálezu, *že jako celek odůvodnění Nejvyššího soudu v této věci splňuje ústavní požadavky na řádné odůvodnění soudního rozhodnutí*. Shledávám v něm totiž nikoli nevýznamné mezery, určitou míru nekonzistentnosti a odklon od jeho vlastní ustálené judikatury.
7. Nejvyšší soud na úvod v bodech 20 až 22 napadeného rozsudku vymezuje, k čemu soudy nižších stupňů správně přihlédly a co naopak zohledněno být nemělo a nemohlo. Z odůvodnění rozhodnutí okresního a krajského soudu vyplývá, že do té doby byla stěžovatelka bezproblémovou zaměstnankyní, snažila se vycházet vedlejšímu účastníkovi vstříc i nad rámec svých povinností (bod 7 rozsudku okresního soudu a bod 19 rozsudku krajského soudu). S těmito závěry se přitom Nejvyšší soud ztotožnil (bod 21 napadeného

rozhodnutí). Na to dále Nejvyšší soud navázal tím, co krajský a okresní soud ve své argumentaci zohlednit neměly. Vymezil, že v posuzované věci žádnou roli nemohla hrát skutečnost, že stěžovatelka žádala o čerpání dovolené v době, kdy evidovala přesčasy, jakož i nevyčerpanou dovolenou z minulého roku. Doplnil, že soudy nesprávně vzaly v úvahu i skutečnost, jakým způsobem vedlejší účastník povolil stěžovatelce čerpání dovolené (bod 22 napadeného rozsudku).

8. Následně však Nejvyšší soud v bodě 23 napadeného rozsudku, bez návaznosti na předchozí úvahy, konstatoval, že neomluvená absence v délce jedné směny přes výslovný nesouhlas vedlejšího účastníka jakožto zaměstnavatele, dosahuje intenzity potřebné k tomu, aby mohlo být toto její jednání označeno za závažné porušení povinnosti ze strany zaměstnance ve smyslu § 52 písm. g) zákoníku práce a aby proto mohl vedlejší účastník dát zaměstnankyni výpověď. Nekonzistentnost této úvahy Nejvyššího soudu shledávám zejména v tom, že ač Nejvyšší soud vymezil, co mělo být zohledněno, následně bez dalších úvah ale najednou obrátil a určil, že jednání stěžovatelky v této věci je takové povahy, že tyto jinak zohledňované okolnosti (k jejich výčtu srov. např. bod 28 rozsudku Nejvyššího soudu sp. zn. 31 Cdo 833/2022 z 8. 6. 2022) v zásadě nemají hrát při posuzování jednání stěžovatelky žádnou roli.
9. Právě tuto právní úvahu považuji za těžiště rozhodnutí Nejvyššího soudu. Ten ale podle mého názoru dostatečně nevysvětlil, proč bylo jednání stěžovatelky v posuzované věci tak specifické povahy, že obecné soudy při jeho hodnocení nemohly žádným způsobem hodnotit i další okolnosti případu, což z jeho dosavadní judikatury dosud nijak nevyplývalo.
10. Nelze ani pominout, že argumentace Nejvyššího bodu v bodě 23 napadeného rozsudku může dopadat i na další porušení, kterých se zaměstnanci vůči zaměstnavatelům mohou dopustit, avšak není zřejmé kterých. Budou závěry Nejvyššího soudu použitelné např. i při kouření na pracovišti přes výslovný zákaz? Či při nošení nevhodné obuvi na pracovišti přes výslovný zákaz? I ve všech těchto případech jde *de facto* o porušení povinnosti zaměstnance, které představuje porušení řídicí a organizační pravomoci zaměstnavatele vůči zaměstnanci, jakož i porušení důvěry.
11. Mám za to, že Nejvyšší soud svým rozhodnutím nejenže nenaplnil svou roli sjednotitele judikatury, ale naopak vnesl do rozhodování pracovněprávních sporů vyšší míru nejistoty, neboť rozostřil dosud judikaturou uplatňované metodologické přístupy při hodnocení tak sociálně citlivé otázky, jakou je ukončení pracovního poměru. Podle mého názoru totiž není do budoucna zřejmé, kdy ještě obecné soudy musí aplikovat dosavadní judikaturou dovozená kritéria a kdy už bude porušení povinností zaměstnance takové intenzity, že samo o sobě ob stojí jako samonosné kritérium pro ukončení pracovního poměru pro závažné porušení povinností.
12. S ohledem na výše uvedené se domnívám, že napadené rozhodnutí Nejvyššího soudu mělo být Ústavním soudem zrušeno jako rozporné s právem stěžovatelky na soudní ochranu zaručeným čl. 36 odst. 1 Listiny a čl. 6 Úmluvy, neboť by dalo Nejvyššímu soudu možnost se věcí znovu zabývat a odstranit alespoň výše uvedené nejasnosti.

Kateřina Ronovská